

ע"י לימוד בספרים שהם "מלקט" כל עניני תורה
**מקרבים וממהרים את קיום היעוד "ואתם
תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"**

מהענינים בהם נראית שייכות וצד השווה בין ספר התניא (ספרו העיקרי ופנימיות התורה של אדה"ז) עם ספר משנה תורה (ספרו העיקרי של הרמב"ם) - ששניהם "ליקוט": ספר התניא נקרא "ליקוטי אמרים", כיון שהוא "מלוקט מפי ספרים ומפי סופרים קדושי עליון נ"ע"; וגם ספר משנה תורה "מקבץ (מאסף, מלקט) לתורה שבעל פה כולה".

ואע"פ שה"ליקוט" ("קבוץ") הוא מענינים שכבר נמצאים - אבל מובן בפשטות, שע"ז שהרמב"ם קיבץ כל הלכות התורה (המפוזרים במקומות שונים) וסדרם בסדר מסודר, באופן "שתהא תורה שבעל פה כולה סדורה בפי הכל" - ע"ז גופא, נוסף "חידוש" בהלכות מכפי שהיו לפני כן.

נוסף על - וג"ז עיקר - שהוא לא הכניס כו"כ מאמרי רז"ל ב"מקבץ לתושבע"פ" - והרי זה חידוש עיקרי.

ועד"ז בנוגע לספר לקוטי אמרים, ע"ז שאדה"ז ליקט ה"אמרים" (שהיו "מפי ספרים ומפי סופרים") וסדרם בסדר מסודר, שיתאימו לכל בני באופן ד"קרוב . . . מאד בפך ובלבך לעשותו" - ע"ז גופא, נוסף "חידוש" ב"אמרים" מכפי שהיו לפני כן.

נוסף ע"ד הנ"ל, שכמה "אמרים" הכניסם ב"לקוטי אמרים".

וי"ל, שמהדוגמאות על גודל העילוי והחידוש שנפעל ע"י ה"ליקוט" (אע"פ שהענינים כבר ישנם קודם) - מ"ש בהפטר פרשתנו (סיום וחותם הסדרה) "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל": מובן בפשטות גודל העילוי והחידוש שיעשה בבני ע"י "תלוקטו . . . בני ישראל"; ומזה מובן שעד"ז בנוגע לכל ליקוט אמיתי (שנעשה כראוי וכו').

וי"ל כיון שכל הענינים נמשכים ע"י תורה - הרי ע"י לימוד בספרים שהם "מלקט" כל עניני תורה

- ספר משנה תורה ש"מקבץ" (מלקט) כל הלכות דנגלה דתורה, וספר לקוטי אמרים (תניא) המלקט כל ענינים עיקרים ויסודים של פנימיות התורה -

מקרבים וממהרים את קיום היעוד "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל".

ש"פ שמות, י"ט טבת, תשמ"ח

בשעה 5:30 פורסם מטעם המזכירות שבשעה 7 תתקיים התוועדות

וכולם רצו להודיע לקרוביהם ומכדיהם, הזאל התרוקן
ותוך שניות נעמד תור ע"י הטלפונים

זמן מימי י"א - י"ז טבת תשל"ח * בקביעות שנה זו

♦ יום רביעי, ח"י טבת

הגיע מביתו בשעה הרגילה. נכנס לתפילת מנחה אך לא לערבית.

♦ יום חמישי, י"ט טבת

נכנס לקריאת-התורה בשעה הרגילה. לפני מנחה שוחחה עמו אשה. לא נכנס לערבית.

♦ שבת פרשת שמות, כ"א טבת

קבלת שבת בזאל הקטן במנין של הבחורים, בשעה 8. ב"מזמור שיר ליום

השבת" התיישב וקם באמצע קדיש שלפני ברכו. אחרי התפילה בירך את כולם ב"גוט שבת". גם השבת נשאר אד"ש ב-770 עד מוצאי-שבת.

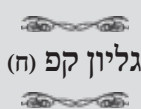
למחרת נכנס לקריאת התורה בזאל הקטן (בשבתות האחרונות הנוהג שגם הבחורים רשאים להיות בבנין למעלה בעת התפילה וקריאת-התורה, אלא שלזאל נכנסים רק אנ"ש שלא נכנסו זמן מה, או אורחים שהגיעו, והבחורים ממלאים את הפרוזדור וההול).

אחרי "מודים" דרבנן שבתפילת מוסף - ישב, ונשאר יושב גם כשאמרו ברכת כהנים. גם בתהילים ישב.

ת ג ח ב ב

שיחות, אגרות ויומנים

בענינא דיזמא

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' שמות ה'תשפ"ב
שנת השמיטה - שבת להוי'
שנת המאה ועשרים להולדת כ"ק אדמו"ר
יוצא לאור עלידי
'מטה המאה ועשרים'
שע"י

מעמנו וראו

האמור לעיל (דער ביאור אין דעם נאָמען פון דער אַלטן רבי) איז פֿאַרבונדן מיט דעם ענין פון "טוב לשמים וטוב לבריות":

"שני אור", דער אור פון פנימיות התורה, איז דער ענין פון "טוב לשמים"; און "לזמן" - דאָס וואָס מאַיז ממשיך דעם ענין פון "שני אור" אין זמן ומקום (אין וועלט) - איז דער ענין פון טוב לבריות".

כ"ד טבת תשל"ח

מנחה בזאל הקטן. ב"אשרי" ו"ובא לציון" עמד ובקריאת-התורה ישב.

בתפילת ערבית נכנסו לזאל הקטן רק הסטודנטים שהגיעו לשבת "פגישה עם חב"ד".

כעבור שעה הלך לביתו.

♦ יום ראשון, כ"ב טבת

הגיע מביתו בשעה הרגילה. לתפילת מנחה נכנסו לזאל הקטן רק הסטודנטים (בזאל למטה התאסף קהל גדול, בחושבם שאד"ש יתפלל למטה עם הסטודנטים, הגביר את המתח ר' חיים ברוך הלברשטאם אף הכין שם מיקרופון למקרה ויהי' בו צורך, וכך פורסם כאילו תתקיים שיחה, אך עד מהרה הוברר כי טעו). אחרי מנחה בירך את הרב סופרין ומשפחתו בנסיעה טובה (ללונדון) ובשמיעת בשורות טובות (הם קיבלו דרך המזכירות את קונטרסי אהבת ישראל ועליהם חתימת ידו הק').

נכנס לערבית ומיד אחרי התפילה הלך לביתו.

♦ יום שני, כ"ג טבת

לקריאת-התורה הגיע מאוחר מהרגיל. לפני כן נתן לילדים מטבעות לצדקה כשהוא מראה להם לשים זאת בקופה ומודה להם.

בבוקר הסתובבה שמועה שאד"ש אמר לרופאים שמחר יום כ"ד טבת, ברצונו לנסוע לאוהל ולהתוועד עם הקהל בחזרתו. הרופאים אמרו שלמען בריאותו של אד"ש יעשה רק אחד מהם.

בשעה 5:30 פורסם מטעם המזכירות שבשעה 7 תתקיים התוועדות וכולם רצו להודיע לקרוביהם ומכיריהם, הזאל התרוקן ותוך שניות נעמד תור ע"י הטלפונים, כמו"כ התקשרו למקומות רחוקים כדי שיוכלו להספיק להגיע להתוועדות.

בזאל למטה עבדו הממונים בזריזות לסדר מיד את מקומות הישיבה והפרמידות, וכן את הרמקולים, כדי להספיק את המלאכה עד להתוועדות.

בשעה 6:45 נכנס אד"ש לתפילת ערבית. בשעה 7:10 ירד במעלית להתוועדות. הזאל כבר הי' מלא כמו בהתוועדויות הגדולות ורבים הספיקו להגיע ממקומות מרוחקים.

בין השיחות ניגש המשפיע הרב פרץ מאצ'קין וביקש ברכה. אד"ש אמר לו: תהי' שנת הצלחה בגשמיות וברוחניות, ותשפיעו יותר ואז יהי' לכם

יותר מלמעלה ובשמחה ובטוב לבב. ניגש גם הרב שלמה אהרן קזרנובסקי.

ציוה לנגן ניגון שלפני מאמר ואמר מאמר ד"ה "הבאים ישרש יעקב".

בניגונים שלאחר המאמר מחא כפיים בחוזק וסימן בראשו להגברת השירה. לכמה אנשים שישבו מולו סימן בשתי ידיו שיהיו בשמחה ומחא לעברם כפיים בחוזק. לכמה אנשים סימן שיאמרו "לחיים" וחייך אליהם, ביניהם הד"ר רזניק ומר אבוהצירא.

ציוה לנגן: "הושיעה את עמך, פרוות תשב", "ופרצת", "אני מאמין".

בחלוקת הדולרים קרוב לסיום ההתוועדות, נתן לכל טנקיסט חבילת דולרים על מנת לחלק לכל אחד שטר של דולר. הרב יוסף וויינברג קיבל חבילה עבור עזרת נשים. באמצע החלוקה אמר אד"ש למזכיר הרב יהודה לייב גרונר שיביא מחדרו עוד דולרים. כשנגמרו הדולרים אמר אד"ש לטנקיסטים שיחכו וכשהגיע הרב גרונר עם הדולרים המשיך אד"ש בחלוקה. אחד ניגש ודיבר עם אד"ש ונשק את ידו הק'.

ציוה לנגן: ניגון הכנה, ניגון ד' בבות (כבא רביעית פעם אחת), "ניע זשוריצי". מחא כפיו בחוזק.

כשאמר את השיחה בעניין הלימוד בספרי אדמו"ר הזקן פתח את סידורו.

טרם צאתו התחיל לנגן "כי בשמחה תצאו" וסימן בידו להגביר את השירה. ההתוועדות נמשכה כשלוש שעות. כעבור שעה נסע לביתו.

♦ יום שלישי, כ"ד טבת

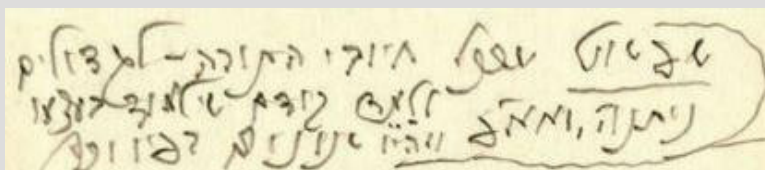
בהתאם להוראת אד"ש בהתוועדות למד הרב דוד ראסקין אחרי התפילה הלכה בשולחן-ערוך אדמו"ר הזקן אחרי תפילת מנחה בירך אד"ש את הרב נחום רבינוביץ' בנסיעה טובה ובשמיעת בשורות טובות.

לא נסע לאוהל.

נכנס למנחה בשעה הרגילה (3:15).

בהמשך להוראה (אחרי מנחה) הנ"ל, לימד המשפיע הרב שלום מרוזוב תניא פרק לב ואחרי הלימוד התקיימה בזאל התוועדות עמו ועם הרב דוד ראסקין. בהתוועדות זו חולקו פירות שנמסרו על ידי המזכירות כדי לחלק לתמימים, ההתוועדות נמשכה עד לתפילת ערבית.

אד"ש נכנס לתפילת ערבית.

כתי"ק

בקשר לשיחת כ"ד טבת תשל"ח

שפשוט שככל חיובי התורה - לגדולים ניתנה, ואא"פ ללמד קודם שילמוד בעצמו ויהיו שנונים בפיו וכו'

מרשימת דברי כ"ק אדמו"ר בעת ביקור הרה"ג ר' פינחס מנחם אלתר - ר"י "שפת אמת"

למרות שבתפלת שחרית אמר כאו"א מישראל "כי לישועתך קוינו כל היום", הנה לאחרי כמה שעות בלבד, בתפלת המנחה, אומרים שוב "כי לישועתך קוינו כל היום!" * אשרי חלקי שזכיתי שהטענה נגדי היא על זה שהנני מדבר אודות ביאת משיח צדקנו מיד! * כאשר לוקחים ממישהו סכום כסף לצדקה, צריך הנותן לידע שעושים לו טובה בזה שמזכים אותו לתת צדקה

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בנכם שי' דר כאן?

רפמ"א שליט"א: כן. תקוותו שבמשך הזמן יוכל לבוא לארץ הקודש, אבל בינתיים הוא דר כאן.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: זוהי השאיפה והתקווה של כלל ישראל - לצאת מהגלות ולבוא לארץ הקודש, ביחד עם משיח צדקנו.

לאחרונה הנני מדגיש ומכריז שביאת משיח צדקנו צריכה להיות "היום" - "משיח נאור".

ישנם כאלו שבאים בטענות אודות ענין זה - ואשרי חלקי שזכיתי שהטענה נגדי היא על זה שהנני מדבר אודות ביאת משיח צדקנו מיד! - באמרם שאין לדחוק את הקץ וכו'.

והתשובה לדבר - אין זה חידוש שלי: כל יהודי אומר בתפלת י"ח "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ולאחרי זה מסיימים "כי לישועתך קוינו כל היום", ויתירה מזו: למרות שבתפלת שחרית אמר כאו"א מישראל "כי לישועתך קוינו כל היום", הנה לאחרי כמה שעות בלבד, בתפלת המנחה, אומרים שוב "כי לישועתך קוינו כל היום!"

[בנוגע לנוסח ד"אני מאמין כו' אחכה לו בכל יום שיבוא" - ישנם הטוענים שהתיבות "בכל יום" קאי אדלעיל: "אחכה לו בכל יום" (ולא "בכל יום שיבוא"), ואילו בנוגע לתיבת "שיבוא" - הרי זה ענינו של הקב"ה, ו"בהדי כבשא דרחמנא למה לך". אבל בתפלת י"ח אומרים בפירושו: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ומסיימים: "כי לישועתך קוינו כל היום".]

רפמ"א שליט"א: ידוע מארז"ל (עירובין מג, ב) "כבר מובטח להן לישראל שאין אליהו בא לא בערבי שבתות ולא בערבי ימים טובים מפני הטורח" ("שמניחין צרכי שבת והולכין להקביל פניו" (פרש"י שם)). וא"כ, כיצד יתכן דבר זה מחר - בערב שבת!?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אודות אליהו הנביא נאמר "תשבי יתרץ קושיות ואבעיות" (וזהו ר"ת "תיקו"). ובטוחני שיוכל לתרץ גם קושיא זו!

ובנוגע לדברי הגמרא שזהו ענין של טורח עבור בניי, "שמניחין צרכי שבת והולכין להקביל פניו" - בטוחני שלבניי לא תהי' תרעומת על אליהו הנביא אם יבוא בערב שבת, אע"פ שזה יפריע לבעלת-הבית להכין את ה"קוגל" ושאר המאכלים לכבוד שבת!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מאחר שאתם כבר נמצאים כאן (בארצות-הברית) - בודאי שתביאו בהזדמנות זו "מזמרת הארץ" דארה"ב, שהרי כל מי שבא לארה"ב,

צריך לברר את הכסף וזהב (ביחד עם הניצוצי קדושה שבזה) הנמצא כאן.

שמעתי שעורכים לכבודו מסיבת "קבלת פנים". האם מסיבה זו קשורה גם עם מגבית עבור מוסדות התורה?

רפמ"א שליט"א: מסיבה הנ"ל אינה קשורה עם ענינים גשמיים (מגבית כספית), למרות שהגשמיות עבור מוסדות תורה הרי זה רוחניות.

במוצאי שבת הבעל"ט יערך "דינער" עבור המוסד "בית יעקב" (של חסידי גור), ואהי' נוכח שם, אבל לא עסקתי בענין זה, כי כאשר באתי לכאן הי' כבר הכל מוכן, רק היות שאני נמצא כאן בלאה"כ, אהי' נוכח גם ב"דינער".

בהזדמנות זו בקרתי גם בתלמוד תורה ובישיבה, ואמרתי שיעור בישיבה באמצע השבוע. אבל באופן כללי באתי לכאן כדי לנוח קימעא. ומסיבת הקבלת פנים אינה קשורה עם מגבית כספית.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: מאי טעמא - הרי זה היפך מנהג המדינה?! האם אינכם רוצים לשים לב לגשמיות שיש בארצות הברית!?

רפמ"א שליט"א: ישנם אנשים שעוסקים בענינים הקשורים עם מגבית כספים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אבל אעפ"כ, כאשר באים "פנים חדשות", ראש ישיבה וכיו"ב - הרי זה באופן אחר לגמרי!

כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' סבור שהתרמת כספים עבור מוסדות תורה וצדקה הרי זה דבר טוב וחשוב ביותר. ולא זו בלבד שזהו לטובת המוסד, אלא זהו לטובת האדם שנותן את הכסף לצדקה, כמרז"ל "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני - העני עושה עם בעל הבית".

רפמ"א שליט"א: אפילו בנוגע לפסקי דינים אומרת הגמרא (ברכות סג, א) "באתר דאית גבר תמן לא תהוי גבר", והמדובר גם "בששניהם שוין" ("אם באת במקום תלמיד חכם ואינך גדול ממנו, אל תטול עטרה לדרוש במקומו" (פרש"י שם)), ובעניני כספים - ישנם "שוין" אלי, ואפילו יותר טובים ממני, ולכן אינני רואה את גודל הנחיצות שאעסוק בעצמי בענין זה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הרי בזכותכם יתנו אנשים סכומים גדולים יותר, וא"כ, מדוע צריכים אותם אנשים לסבול (ולתת סכום קטן יותר) בגלל גודל ענוותנותכם!?

מעמו וראו

לכאורה איז ניט פארשטאנדיק: פארוואס הויבט אָן דער אַלטער רבי מיטן חיוב פון ת"ת בנוגע צו אַ קטן, צום אַלעס ערשטן דאַרף מען מברר זיין דעם חיוב פון ת"ת ביי אַ גדול, און ערשט דערנאָך קען מען זאָגן אַז דער חיוב פון ת"ת איז דאָ אויך ביי אַ קטן?

איז דער ביאור אין דעם: בפשטות איז דער מקור פון חיוב לימוד התורה - דערפון וואָס מ'זאָגט אין ק"ש (פעמים בכל יום) "ושננתם לבניך" און אויך "ודברתם בם", וואָס "בדברי תורה הכתוב מדבר".

און וויבאַלד אַז דער מקור אויף חיוב לימוד התורה איז פון "ושננתם לבניך" - דערפאַר הויבט ער אָן ה' ת"ת מיטן חיוב וואָס איז דאָ על האב ללמד תורה את בנו הקטן.

כ"ד טבת תשל"ח

התקשרותו עם האות בתורה, הרי הוא מתקשר עם הקב"ה, כידוע שע"י "אורייתא" נעשים "ישראל וקוב"ה כולא חד".

וע"י התקשרותו עם האות שלו בס"ת - נמשך לו נתינת כח בנוגע לכללות העבודה דקיום התומ"צ, וגם תוספת ברכה בעניניו הגשמיים (כי התורה היא חייו ואורך ימינו), כמבואר בדרושי חסידות בארוכה (ראה סה"מ תש"ו ע' 46).

כ"ק אדמו"ר שליט"א: נוסף על האמור לעיל - ישנה בזה המעלה דאחדות כל בניי ביחד, מאחר שכל בניי כלולים בספר תורה, "תורה אחת".

דהנה, בכתיבת ספר תורה מצינו ב' הפכים (לכאורה): כשרות הס"ת תלוי בכתיבת כל אות בפ"ע, היינו, שכל אות צריכה להיות נפרדת מחברתה, מוקפת גויל כר. ולאידך - תלוי כשרות הס"ת בכתיבת כל האותיות בס"ת (כי אם חסרה אות א' - אין הס"ת כשר), היינו, שכל האותיות הנפרדות נעשים למציאות אחת - "תורה אחת".

ובפשטות: למרות שכתבת הס"ת היא באופן שכותבים כל יריעה בפ"ע (כי קשה ביותר לכתוב ס"ת לאחרי תפירת כל היריעות, כמובן),

[ואדרבה: בעת שמושה רבינו כתב את ספר התורה, ה' מוכרח לכתוב את הפרשיות שנאמרו לו על גבי מגילות, מגילה ומגילה בפ"ע, ורק בסיום שנת הארבעים, כשנגמרו כל הפרשיות, חיבר את המגילות ותפרן בגידים - כמובן מפרש"י עה"פ "ויקה ספר הברית גוי" (משפטים כד, ז), "מבראשית ועד מתן תורה" (כמובא גם בפירוש התוספות (גיטין ס, א)) - היינו, רק חלק מהס"ת],

הנה לאחרי סיום כתיבת כל היריעות - מחברים את כל היריעות ביחד, ועושים מהם "תורה אחת". ועד"ז מובן בנוגע לכללות בניי:

לכל יהודי ישנה עבודה ושליחות מיוחדת (כשם שכל אות בס"ת היא נפרדת מחברתה, מוקפת גויל כו), ואעפ"כ, צריך כאו"א מבניי להתאחד ולהיות מציאות אחת עם כל בניי (כשם שכל האותיות שבס"ת - שמספרם 304,805 - צריכים להיות מציאות אחת).

וכל זה - גם כאשר מדובר אודות גדולי ישראל, היינו, שגם הם צריכים להתאחד עם כאו"א מבניי, גם הפשוט שבפשוטים, מבלי הבט על גודל מעלתו וחשיבותו - במחילת כבודו.

וכפי שזה בנוגע לספר תורה - שכורכים את כל היריעות שבס"ת על גבי ה"עץ חיים", ומלבישים עליהם את ה"מעיל" - "מעיל" אחד לכל האותיות שבס"ת בשוה [ע"ד המבואר בפייהמ"ש להרמב"ם ש"אין הפרש בין ובני חם כוש ומצרים, ושם אשתו מהיטבאל, ותמנע היתה פלגש, ובין אנכי ה' אלקיך, ושמע ישראל, כי הכל מפי הגבורה"], ואז הס"ת היא בשלימותה.

וכאמור לעיל - כ"ק מו"ח אדמו"ר ה' מדגיש שכאשר לוקחים ממישהו סכום כסף לצדקה, צריך הנותן לידע שעושים לו טובה בזה שמזכים אותו לתת צדקה.

ולכן ה' כ"ק מו"ח אדמו"ר חוזר ומדגיש שאע"פ שנתנית הצדקה צריכה להיות באופן שנותן מעצמו בסבר פנים יפות כו', ובפועל רואים לפעמים שצריכים לדבר עם פלוני (לא רק פעם אחת, אלא) כמה פעמים כדי לפעול עליו שיתן לצדקה - אין

ביקור הרפ"מ ד' אייר תשמ"ג

להתפעל מזה, וצריכים לדבר עמו בתוקף כו', מתוך ידיעה שעושים לו טובה בזה שמשתמשים בכספו לעניני צדקה (אלא שלפעמים אין הנותן יודע זאת, ונדמה לו באופן הפכי).

אצלי נהוג לקשר כל ענין עם ביאת משיח צדקנו - ועד"ז בענין הצדקה: בנוגע לענין הגאולה נאמר "ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה", ולכן, כאשר תשתדלו לקחת צדקה מהיהודים האמריקאים, תוציאו אותם מהגלות בהקדם!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הדבר שבו מצטיינת אמריקה - הרי זה ענין הצדקה, כפי שראו במשך כל הדורות. ובפרט באותם זמנים שיהודי רוס' סבלו מחרפת רעב כו', ה' קיומם בדרך הטבע ע"י אמריקה.

ויתירה מזו: נתינת הצדקה אצל יהודי ארה"ב היא באופן של סבר פנים יפות. ובפרט כאשר באים "פנים חדשות" - אורח מארץ ישראל, ומירושלים עיה"ק, והמדובר אודות תרומה עבור ישיבה הנמצאת בירושלים עיה"ק - "מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" - הרי בודאי שנוסף בענין הצדקה. ולכן, לפלא בעיני שצריכים לעורר אתכם בנוגע לענין זה!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: דובר כמ"פ אודות גודל הענין שיש בזיכוי יהודים שיהי' להם אות בספר תורה:

ידוע ששלימות עם ישראל הוא - ששים ריבוא (שזהו מנין בניי בעת צי"מ). דאיתא במגלה עמוקות (אופן קפו) ש"ישראל" ר"ת "יש ששים ריבוא אותיות לתורה", זאת אומרת, שלכל יהודי יש אות בספר תורה.

ועפ"ז מובן שכאשר מזכים יהודי בקניית אות בס"ת - מגלים את שייכותו לאות שלו בס"ת, וע"י

מעמנו וראו

די הוראה דערפון בנוגע לימינו אלו:

ס'זיינען דא אזוינע וואָס טענה'ן, אז וויבאלד "מי יקום יעקב כי קטן הוא", דארף מען זיין אַראָפּגעפאלן פאַר יעדער גוי, און מ'טאָר ניט זאָגן פאַרקערט פון דעם גוי, ווייל דער גוי האָט די "ידיים ידי עשו".

באָוואָרנט מען גלייך בתחלת השו"ע "הוי עז כנמר", אז בשעת ס'רעדט זיך וועגען ענינים וואָס זיינען פאַרבונדן מיט עבודת ה', דארף ער זיין "עז כנמר" און ניט נתפעל ווערן פון קיינעם.

כ"ד סבת תשל"ח

